

πυριτόθυκη από τοῦ πλατέως δερματίνου ἀρτῆρος τῆς ὁποίας μικρὸν ὕψιστον ἐγγχειρίδιον προσήρτητο ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, ἐκ δὲ τῶν ὀπίσθεν ὀδελοῦ.

Τὰ μόνα ἀντικείμενα τὰ ἀποτελούντα τὰ ἐπιπλά τῆς καλύψεως ἦσαν μία βαναύσως ἐξειργασμένη τράπεζα, ἐπὶ ἣν φέρουσα τὰ σημεῖα τῆς ἀξίνης, δηλαδὴ σάνις τις στερεωμένη λίαν ἐντέχνως ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐφ' ἧς ἐκειντο ξύλινον τριβλίον, μικρὸν σιδιροῦν λεβήτιον, καὶ κασσιτερίνη χύτρα, μία ἐδρα κεκαλυμμένη ὑπὸ δερμάτος ἄρκτου, καὶ τεμάχιον κοίλου κορμού, εἰς γωνίαν τινα ἱσταμένου καὶ πλήρους ἐκλελεπισμένου ἀραβοσίτου. Πλὴν δὲ τούτων κάμαζ τις ἐξήστραπτεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ τινες κενοὶ ἐκ δερμάτος ἄρκτου κατεσκευασμένοι σάκκοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς. Ἀλλὰ τίνες οἱ κάτοικοι τῆς μονήρου ταύτης κατοικίας εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον θέλομεν ποιῆσαι λόγον περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.—Οἱ κάτοικοι.

Ἀπέναντι τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῆς ἄρτι περιγραφείσης ἐδρας, τῆς ἐκ δερμάτος ἄρκτου κεκαλυμμένης, ἐκάθητο ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἰσχυρὸς καὶ ἐνθουσιώδης ἀρχαῖος στρατιώτης ὢν, γαλανοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, καὶ πολὺν τρέφων γενειάδα δραστηρίως ἐνησχολεῖτο ἀκονίζων τὸ μακρὸν αὐτοῦ κυνηγετικὸν ἐγγχειρίδιον ἐπὶ μικρᾷ ἀκόνῃ. Ἡ περιβολὴ αὐτοῦ ἦτο ὡς ἡ κυνηγού. Δερματίναι περικνημίδες καὶ μοκασίν (σανδάλια) περιέβαλλον τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐρὺς δὲ κυνηγετικὸς χιτὼν ἐκ τῆς προμνημονευθείσης ὕλης δι' ὀξέων χρυσῶν κεκοσμημένος καθ' ἀπάσας τὰς ῥαφάς, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ παλαιὰς καστόρινος πίλος πᾶσας τὰς μεταβολὰς καὶ τοὺς σχηματισμοὺς ὑποστὰς ἐνεκα τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ καίρου, ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του. Ὁ τράχηλός του ἦτο γυμνός, ἀν καὶ ὁ ψυχρὸς τοῦ φθινοπώρου ἀνεμὸς ἐσύριζεν ἔξω διὰ τῶν ἀφύλλων δένδρων ἐκ δὲ τοῦ πλατέως δερματίνου ζωστήρος του ἀνηρτάτο ἐγγχειρίδιον, μικρὸν ταμαχῶ, καὶ ἄλλος ἐκ διφθεράς πίλος, ἐνῶ μαλλίνη κυλινδρικός τετυλιγμένη χλαῖνα ἐκείτο πρὸ τῶν ποδῶν του. Ὁ ἀνὴρ προφανῶς παρεσκευάζετο πρὸς θῆραν, καὶ ἐδοκίμαζεν ἤδη τὴν αἰχμὴν τοῦ πιστοῦ τοῦ ἐγγχειρίδιου, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἀκούσῃς ἦτο ἡκονισμένον καὶ κατάλληλον πρὸς χρῆσιν.

Πρὸ αὐτοῦ ὁμοῦ ἐκάθητο ὁ ἕτερος κάτοικος τῆς καλύψεως, οὗχι ὁμοῦ ἐπὶ ἐδρας κεκαλυμμένης ἄρκτου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ ἠτενίζεν ἀνυπομόνως διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὠραίων ὀφθαλμῶν του τὸν κυνήγον. Ἦτο κύων τῆς Νέας Γῆς, ἰσχυρὸς, μέλας καὶ μακροὺς ὄνυχας, ἔχων πλατὺ στήθος, ὀγκώδεις δὲ καὶ ὀστεῶδες πρόσωπον. Εὐρεῖται ὁμοῦ οὐλαὶ πανταχόθεν ἡσχίμιζον τὸ ὠραῖον καὶ στιλπνὸν δέρμα του, καὶ ἐδείκνυε πόσον ἀνδρείως εἶχεν ἀγωνισθῆ, παρὰ τῷ κυρίῳ του εἰς πολλὰς κινδυνώδεις μάχας. Ἐγίνωσκον ὁμοῦ εἰς ὅσας ὑπόληψιν εἶχεν αὐτὸν ὁ κυνηγός, καὶ οὐδέποτε ἀνθρώπος καὶ κύων ὑπῆρξαν στενωτέρου καὶ μᾶλλον ἀδιάσπαστοι φίλοι. Προσέβλεπε προσεκτικῶς

πρὸς τὸν γέροντα κυνήγον, ὅστις ἀποπερατώσας ἤδη τὸ ἔργον του, ἔθεσε τὴν ἀκόνην ἐπὶ δύο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀρπαγίων, καὶ τὸ ἐγγχειρίδιον εἰς τὴν θήκην.

«Πόππυ!» εἶπεν αὐτῷ, μετ' ἐμπιστοσύνης θεωρῶν τὸν πιστὸν σύντροφον τοῦ κυνηγίου. «Ὅα ὑπάγωμεν εἰς τὸ κυνήγιον;»

Ὁ κύων δὲν ἦτο μὲν ἤδη σκύλαξ, ἀλλὰ διετήρει τὸ ὄνομα τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, καὶ ἐφαίνετο τὰ μάλιστα εὐχαριστούμενος εἰς τὴν εὐνοῦν ταύτην ἐπικλησιν· διότι μόνις ἤκουσε τὴν ἀγαπητὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, ἀπέκλινε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον, ἐδείξε τοὺς στιλβόντας ἐλεφαντίνους ὀδόντας, καὶ ἤρξατο σείων τὴν κέραν.

«Πόππυ» εἶπε ἔτι πάλιν ὁ κυνηγός, «ἔχεις διαθέσιν;»

«Γάου» εἶπεν ὁ Πόππυ, καὶ ἔθεσε τὴν εὐρεῖαν ὀπλὴν τοῦ ποδὸς ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κυρίου του.

«Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν, λοιπὸν, σήμερον, Πόππυ;» ἠρώτησε καὶ αὖθις ὁ γέρον, καὶ ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πιστοῦ ζώου. «Τώρα διατὶ κλαυθμυρίζεις; Ὅα κτυπήσωμεν Ἰνδιάνους, ἔ; Δὲν εἶσαι διατεθειμένος;»

Ὁ Πόππυ κατεβίβασε τὸν πόδα του ἀπὸ τοῦ γόνου τοῦ κυρίου του καὶ ἐθεώρησε πρὸς τὴν γῆν· ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε διαθέσιν διὰ κυνήγιον Ἰνδιάνων.

«Λοιπὸν, θὰ ζητήσωμεν τὴν μεγάλην ἔλαφον εἰς τὰς ἰτέας; τί λέγει ὁ κύων μου εἰς τοῦτο;»

Οὐδὲ τοῦτο ἐράνη εὐχαριστοῦν τὸν Πόππυ· ἔξεσε τὸ ἐδάφος διὰ τῶν ὀνύχων του, ὡς ἐν ἀνυπομονησίᾳ διατελῶν, καὶ ἔπειτα ἔμεινεν ἐντελῶς ἡσυχος.

«Λοιπὸν, Πόππυ, τότε δὲν γνωρίζω καλλίτερον μέρος, εἰμὴ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς λόφους καὶ νὰ ἴδωμεν, ἐὰν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν καμμίαν διδελφον.— Δὲν ἔχει ἄσχημον κρέας—ἔ;»

Ὁ Πόππυ ἐθεώρησε πρὸς στιγμὴν σοβαρώτερον τὸν κύριόν του· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν εἶπέ τι πλέον, ὁ κύων ἐγερεθεὶς ἐγόγγυσεν ὀργίλως, καὶ ἔπειτα πορευθεὶς εἰς τὴν κλίνην του κατεκλίνθη ἐν κατηφείᾳ.

Ὁ γέρον παρετήρησε τὸν νοήμονα κύνα του μεδιῶν εὐπροσύνης· ὅτε δὲ οὗτος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος ν' ἀκούσῃ τι πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπετάθη καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν εἰπὼν·

«Πόππυ!»

Ὁ Πόππυ δὲν ἤκουσε.

«Πόππυ, δὲν ἔχω σκοπὸν διὰ τὴν διδελφον!» Ὁ κύων ἔστησε τὰ ὦτά του.

«Πόππυ, θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν ποταμόν; θὰ κυτάζωμεν, ἐὰν ἡ ἄρκτος ἐπέρασσε τὸ βεῦμα πάλιν;»

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ κύων ἦτο πλησίον του, θεωρῶν αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ὀφθαλμῶν του ὡς ἐν ἀμφιβολίᾳ.

«Πηγαίνεις εἰς τὸ κυνήγιον τῆς ἄρκτου, Πόππυ;» εἶπεν ὁ γέρον· ὁ δὲ κύων βαρέως ἡλακτῆσας ἀνεπήδησεν ἐν ἀφῶνι χαρᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλειξε τὰς χεῖρας του δολαφύων θρηνητικῶς. [Ἐπεται συνέχεια]